

THẮP TÌNH

Thành Tôn

Thắp Tình thơ Thành Tôn
tác giả trình bày bìa, sắp chữ, đập máy in và đóng
hoàn tất ngày 06 tháng 8 năm 1969.
Giấy phép số 75 UBKD/VICT ký ngày 31-7-969
In toàn bản đặc biệt.
Bản quý có triện son
của tác giả
Nhà xuất bản **Ngưỡng Cửa**

phần 1

Nói Với Con Gái

1.

Con thức dậy cùng con chim sẻ non hé mầm trên mái hiên
Con nhện rề rà chăng lưới dưới chiếc nôi đung đưa
Bóng tối thẹn thùng dấu mặt
Nước đái con tinh khiết chan hòa

Con thức dậy cùng lúc con mèo thì thảm cùng con chuột nhắt
Con chó con đùa bỡn với chiếc đĩa bếp
Bà nội đang vo nước gạo trong xanh vào lòng thau trắng
Mẹ nhóm đóm lửa hồng cho một ngày rực rỡ.

2.

Con thức dậy với đôi mắt dịu dàng của tuổi thơ cha không có
Đôi má mُمْ mĩm của ấu thời mẹ đánh rơi
đôi môi hồng hào ngọt dịu của thiên thần bỏ quên đêm hợp cần
đôi tay hào hoa vẽ vào chân không vùng trời ảo tưởng
đôi chân son thì thảo gió sớm
Con thức dậy và nằm đó cùng mặt trời
Con hãy khóc lên cùng với ngày rạn vỡ
Con hãy cười cùng ánh sáng nguy hình
hãy khóc, hãy cười cùng bà, cùng mẹ đi con.

3.

Cha cũng thức dậy trên chiếc giường đung đưa của bệnh xá
Trong khi những người bạn chuyển tay cây súng lạnh vọng canh ngoài
Đúng lúc tiếng súng ì ầm cùng với đất
Cha thức dậy cùng quê hương ta chan hòa máu đỏ.

4.

Con thức dậy cùng cha
Thức dậy cùng cha
Thức dậy để quê hương ta cùng thức

Hương Đồng Phần Nội

Đọt khói lam chiều tương tư mái rạ
anh thấy gì trong đó hay không ?
nếp sống bình yên màu xanh sắc lá
gói ghém cuộc đời nắng hạ mưa đông

tản bộ nhân du dừng chân xóm Hạ
mới thấy cảm nhiều luyến mến quê hương
những túp lều tranh ẩm tình thôn dã
tô đắp cuộc đời một nắng hai sương

sáng ra đồng những bác Tư cày cuốc
trong trường làng những thằng Út ê a...
vọng từ ruộng dâu tiếng hò quen thuộc
giọng những cô Lài trầm bổng gần xa

sau cửa hoàng hôn đèn dầu lụn bác
tất cả như vừa quên mọi âu lo
áo vá quần khâu gói tròn chân thật
niềm thương yêu len lỏi giữa câu hò

trông sớm làng Trung, chuông chùa xóm Thượng
tiếng quê hương vang vọng tháng năm dài
giọng hát : à ơi...cháy tràn tám hướng
tiếng nói cuộc đời khoan nhặt êm tai

những thứ ấy những hương đồng phần nội
tô điêm cuộc đời thâm lặng thêm duyên
dù nắng rào đường, dù mưa chắn lối
chón quê tình vẫn đậm nét trinh nguyên

nếp sống bình yên màu xanh sắc lá
gói ghém cuộc đời nắng hạ mưa đông

đọt khói lam chiều tương tư mái rạ
anh có thấy gì trong đó hay không ?

Hỏi Âm

Ngày anh đi, tôi vẫn còn bé dại
chỉ biết cười thôi, dù buổi chia ly
nhưng vẫn nhớ, khi thuyền nan quay lái
dòng sông xanh dấy sóng tiễn người đi

anh say hải hồ, tôi mê học hỏi
tình cảm chúng mình nào đã...tàn phai
lời tiếc thương anh nhắn về thăm hỏi
bất trí tôi ôn lại tháng năm dài

ừ nhỉ, ngày xưa , cái gì lưu luyến
dòng sông xanh. Trăng thắm. Lũy tre làng
bến nước đò ngoan, núi chờ mây quyện
pháo đỏ, rượu nồng...Giỗ, Tết xênh xang

tất cả ngày xưa , chừ là kỷ niệm
bến Trâu Dâm, cầu Bà Đội...tang thương !
vì bởi thời gian một lòng quyết chiếm
cả chúng mình, cả bướm, cả muông chim

nào Bích, nào Ngân, nào Hà, nào Tố
đã không còn vết tích của ngày xanh
mà lại Ngọc Bích, Thu Hà...rất ngộ
đang bôn ba trên mấy nẻo kinh thành

và những Đào tong, Thi gầy, Hải móm
cũng lên đường dẹp loạn giữ quê hương
như anh biết tre tàn măng sẽ nhóm
câu hát : à ơi...vẫn quyện trong sương

chưa rượu tao phùng đã nhiều ngây ngất
khi ngày xưa sống dậy ở trong tôi
tiếng hát ru con, ru tình thứ nhất
tiếng quê hương hay tiếng nói cuộc đời

tôi phục tài anh, ngày xưa, còn nhớ
và mối tình gắn bó với quê làng
muôn ngổ đôi lời, nhưng sao vẫn ngại
anh có buồn khi người ấy sang ngang ?

Đầy Tháng Con

một tháng ra đời điều gì con thấy
điều gì con nghe con khóc con cười
cha ở phương xa mặt trời thức dậy
cha ở phương xa súng nổ ngậm ngùi

con sinh ra đời nhà thương giải phẫu
nhà thương dành cho cuộc chiến bây giờ
tiếng con khóc hòa tiếng la tiếng ré
anh cụt tay, chị què cẳng không ngờ

cùng giờ con sinh có nhiều người chết
của viên đạn lạc, của trái bom rơi
nghe quê hương ta uốn mình mỗi một
cuộc chiến chôn vùi hai tiếng à ơi

con mới bốn ngày cha đi nhập cuộc
học bắn học đâm vào đúng tim người
cuộc chiến mù lòa mắt bà nội khóc
cuộc chiến xanh non cỏ mộ môi cười

mẹ sẽ thay cha nuôi con khôn lớn
con hiểu gì không cuộc sống con người
quá lắm hận thù nguy trang đầu lưỡi
quá lắm cách ngăn ẩn giữa môi cười

giác quan cha giờ đã câm đã điếc
vì súng vì bom vì nổi ngậm ngùi
con sẽ lớn khôn điều con tất biết
gần gũi xa xăm giữa những tình người

đúng ba mươi ngày trong tầm cuộc sống
chuyên tay thương yêu nội ngoại vui vầy
trên xóm làng ta ì âm tiếng súng
khoảng trống quê hương con lấp sao đầy

Thâm Tạ

...nước rút, cát bồi, nhà trôi, ruộng lũng
kẻ mất con, người mất cháu, ông bà...
kẻ sao hết, ơi nổi sào động vũng
được sống còn bằng tình nghĩa phương xa

bát gạo, áo quần...tấm lòng thăm hỏi
nuôi mền yêu nhen tình ý đậm đà
chúng tôi thấp sáng hồn nâng tiếng nói

niềm tri ân lên nét chữ thật thà

trên điều tàn mùa xuân dừng bước lạ
với vụn tình người tìm đến nuôi nhau
thiếu tất cả nhưng đủ đầy tất cả
vì thương yêu vừa tới đã xanh màu

xin gửi vào đây vô vàn chân thật
gói mến thương bọc yêu dấu trao về
thấp sáng lên nghìn linh hồn đã mất
niềm tri ân xanh mát lá tình quê

oi những tấm lòng bao dung gửi đến
oi những yêu thương gói chặt hồn nhau
chúng tôi cúi hân lên từng nỗi hẹn
điệu nghẹn ngào lên lên xuống môi đau

hồn cảm động nâng niu nghìn nghĩa cử
nghe mến thương len vào mỗi món quà
chúng tôi mớm chân thành qua nét chữ
gửi vô vàn cảm tạ theo tình xa

Thư Cho Mẹ

trên xứ sở xanh xao từng tiếng súng
trong hồn người dấu đạn đã chia phe
con ôm ngực từng đêm đau tiếng động
và từng đêm đường máu muốn lui về

thân sỏi đá len dần trong vô vọng
con quay đầu bỡ ngỡ ngắm dung nhan
cha nhát cuộc tình thương nuôi ý sống
xanh dần lên hương nội phần hoa ngàn

mẹ hiu hắt đèn chong đêm ngóng đợi
nhà phên thưa gió thấm lạnh câu hò
núi sông cũng ngậm ngùi theo tay với
của thằng em đói cả tiếng ru hời

tôi bắt lực như quê hương nhỏ bé
nhìn người thân dần khuất bóng tre buồn
nghe nỗi nhớ lớn dần lên dáng mẹ
hình ảnh cha trong xứ sở xa nguồn

con ở đó thân gầy tay yếu đuối
làn da nhen, mái tóc bạc bơ phờ

thư cho mẹ cùng xóm thôn cát bụi
nghe hồn hiền hơi lạnh bốc như thơ

cha nằm xuống giữ quê hương mồn mõi
mảnh đất sâu có tiếp thịt xương không ?
mẹ ở lại đón đau mềm sợi khói
thấp cho lòng ? con cháu ? cho non sông ?

Quê Hương Loài Chim

mang đôi cánh của một loài chim quý
con vỗ kiêu sa về hướng mặt trời
cất tiếng hát cao sang lời ủy mị
với âm thanh chao động biển tình người

trên màu xanh trùng trùng lòng biển động
trên màu xanh điệp điệp núi rừng lam
đôi cẳng nhỏ đáp lên vùng đất sông
nghe bao la nguồn mạch xứ dân Chàm

con trầm giọng quê hương hồng tuổi sữa
đất chôn nhau giao nối nẻo tình người
đã lắng đọng lung hồn bao máu lửa
nên băng khuâng nắng lụa trải da trời

hồng tuổi bé xanh núi đòi sương khói
nghe bao la gió thổi rộng trời tình
nước đã mời nguồn xa vời tiếng gọi
chim biệt rừng xao động hót rung rung

quê hương loài chim đồng xanh núi thẳm
ruộng cò bay sông soãi nhánh ngoan hiền
cũng rung rức buồn đau dòng máu đậm
thấm vào da thịt đất, lạnh hai miền

con mang loài chim của cha của mẹ
quê hương đau khói lửa ngút mây chiều
biết đáp về đâu cánh hồng chim sẽ
thềm thẹn lòng cha sóng mắt đăm chiêu

lỡ đánh mất bờ tre hàng dâu ruộng lúa
ấu thơ loài chim soãi cánh vong thân
cha chuyển mẹ tình yêu hồng nắng lụa
thai nghén con qua nét đẹp tinh thần

Thư Cho Các Em

các em lớn xa bay tìm lẽ sống
trời đầy mây, bão sẽ đến không cùng
thấy ở đó tóc tang rừng biên động
anh lưng hồn quê nội mắt rung rung

thấy ở đó quê hương mình lớn dậy
bàn tay cha, quang gánh mẹ theo đời
giọng hát cũng ngại ngừng như mắt thấy
gói âm thanh làm ánh sáng mặt trời

thấy ở đó hình ảnh cha mỗi mệ
luống cày sâu, cây trái ngọt sum vầy
tình nhỏ xuống làm phân nuôi đất chết
nên ngậm ngùi chút nắng vẽ chân mây

thấy ở đó mẹ già theo xóm chợ
tóc hoa bay thao thức tiếng ru hời
chúng mình lớn lên giữa nhiều nước nở
giọng âm thầm tay mẹ ngọt tao nôi

thấy ở đó cả một rừng trắng sáng
cả một trời cao, biển rộng, sông dài
và ở đó mây chiều che rồi trán
cha mẹ giờ nước mắt chảy theo vai

anh trở lại con phố buồn bật sáng
tóc ai bay vẽ chiều nét hoang đường
quê hương đằng sau với nhiều vết đạn
mảnh hồn làng nhàu nát nếp yêu thương

Hương Khói

con trở về cúi đầu lên gói mồi
cha đi rồi nước mắt chảy vòng quanh
nghe trống rỗng âm hằng lên tiếng gọi
và ngậm ngùi thân phận lá cây xanh

cái chết đã sống lâu từng ý nhớ
khói hương nào thấp sáng vàng bi thương
con cầu nguyện để nghe lòng run sợ
cái vô cùng trong bé bỏng thể lương

mẹ nhỏ giọt tình chang lên nắm mộ
con rã rời từng sợi máu lưu thông
chị xa cách thăm thương nhòa tiếng khóc

cháu ngậm ngùi trong cái chết người ông

ôi tất cả trở về xanh cát bụi
còn lại đây một chút nắng linh hồn
cha nằm xuống theo chiều sông hướng núi
con đại khờ, mẹ chiếc bóng hoàng hôn

một chút khói hắt hiu hồn kẻ chết
con trở về như người sắp ra đi
cuộc chiến đó, cha nằm đây mỗi mệ
đăng sau lưng ranh giới những biên thù

Nói Với Mẹ Từ Đà Lạt

từ đỉnh sương mù chảy vào thung lũng
những vòng rau xanh biếc ý tình người
từng chiếc lung cong cần cù làm lụng
bản tình yêu lên sắc lá hoa tươi

con chọt sừng sờ, hình cha dáng mẹ
trên quê hương một thuở cuốc vun trồng
nuôi tình đất thâm sâu từng tấm bé
tỏa rợp lòng con phần nội hương đồng

cũng những bóng hình cuốc cày linh động
rất thiên nhiên trong biếc lá xanh cành
tình cây xuống đất phì nhiêu ý sống
hồn ngập ngừng theo nhát cuốc thâm canh

cũng những chiếc gàu tưới vào lòng đất
suối mồ hôi cha mẹ kết nên tình
hình ảnh đỏ ngọt ngào như tuổi mặt
nở bao la tụ đọng vô hình

oi cuộc sống hồn nhiên loài thảo mộc
mọc thơ ngây trong ý đất tình người
đâu còn nữa từ ngày cha xuôi vóc
lòng quê hương đau xé nét môi cười

đâu còn nữa làng quê đầy bóng lá
dấu chân người cỏ tiếp cỏ ngập ngừng
biệt vườn tược mẹ phố phường tuổi lệ
thèm một vòng rau ánh mắt rung rung

thèm luống đất, dù khô cần sỏi đá
cũng đủ tình lên thớ mạch thơm nồng

oi bóng nắng chao xanh hồn thảo dã
tuổi già nua thương nhớ ruộng nương hồng

cha lòng đất, mẹ phương trời cô quạnh
con đó đây như một cánh chim trời
hình ảnh đủ sống lên niềm bất hạnh
trong vòng rau, luống cải đất quê người

Nghìn Năm Sa Mạc

người nằm xuống hoang vu hồn sỏi cát
có nghe chăng lời nói hắt hiu này
kẻ ở lại nhìn đời e thẹn mặt
nên vô cùng mỗi mắt cánh chim bay

còn một chút buồn vương lên cỏ mọc
một chút hồn thất lạc phố tình xưa
thấy gì khác hơn giọng cười tiếng khóc
chợt băng khuâng xanh vắng mắt giao mùa

một năm đó còn gì trong cỏ mộ
tình đã đi ai kẻ nhớ về thăm
còn âm hưởng bước chân mòn mấy phố
cũng ngậm ngùi như hơi thở xa xăm

người nằm xuống giữa vô cùng sa mạc
chiếc hồn thơ bé bỏng ghé nơi nào
ai thấp khói cho bóng chiều râm mát
để canh trường thao thức mấy vì sao

còn nhớ gì khi mùa xuân tìm đến
khi tình yêu đánh thức giấc nghìn năm
làm chút nắng vàng che dòng mắt thẹn
nghe hoang vu hồn sa mạc yên nằm

Chứng Tích

hòn đá lăn, tuổi thơ và ảo vọng
tôi quay tròn, trong đó hai mươi năm
đôi đũa thần gỡ vòng quanh sự sống
lời phù chú bong ra rồi mất tăm

quê mẹ xứ cha và nỗi sợ
lửa chung quanh vây hãm tâm thân hèn
đời lặng lẽ trôi,, dòng sông vô có
tôi trở về tôi như bóng đêm

em thổi hắt hiu qua vùng trán rộng
xô bước chân đời trên nếp nhăn
vùng tuổi nhỏ, lũy tre, bờ ảo vọng
tan như sương trong đường nét thù hằn

tôi có mặt lơ đờ như chứng tích
trên quê hương tiếng mẹ cất tan tành
nhìn lầy bóng, thu mình trong u tịch
tôi rút về tôi như chiếc đỉnh

tôi quay tít từng vòng xem chóng mặt
ngoài hư vô huyền ảo khói sa mù
nổi vong quốc ngay trên phần đất mẹ
nên hồn hiền cỏ dại đã muốn tha

Phần 2

Miền Cư Ngụ

1.

bước chân đuổi theo ngày cùng với tháng
con đường vòng không dẫn đến đâu
muốn soi mặt mình gương đã rạn
tôi trở về tôi như vực sâu

tôi thoả thuận xác thân miền cư ngụ
nhận sống đời như chuyện đã đành
cha mẹ anh em cùng ngôn ngữ
trao đổi nhau như dĩ nhiên

2.

kể từ đó đứng ngời cho phải phép
vô lẽ nằm khi thiên hạ đi

cũng có lúc tưởng mình lộn kiếp
nhìn tay chân mặt mũi nghĩ hơi kỳ

đặt câu hỏi cho từng người đã gặp
nhưng lạ thay, bị từ chối cảm thông
nên trở về tôi thẳng lạ mặt
trở về tôi cùng một chiếc gông

làm kẻ lưu vong trên thây xác

có đứng đi đâu ý định riêng

phải sống là đầu hàng cái chết
sao tranh dành nhau một miếng ăn

3.

bây giờ tôi như kẻ tử thương
ném cái nhìn tạt nguyên lên thân thể
tay có cụt tôi ôm em bằng môi
chân có què tôi đi bằng hai vế

đến trăm tuổi đời, tôi ngã xuống
sống đã khôn thì thác phải thiêng
thôi già từ anh em nó về đất

tôi rời tôi như một chiếc tên

Cuộc Tôi

bây giờ đau nổi phân thân
nặng vai âm phủ nhẹ chân địa đàng
mộ tôi máu đỏ da vàng
ý se những sợi điêu tàn trong thây

nửa đời lằm lạc trong tay
tóc thừa râu đỏ mỗi ngày mỗi rơi
lằm lì nếp sống thoi dơi
bóng đêm lưới dệt rã rời ấu nhi

cuộc tôi mỗi kiếp thiên di
thần thiên quý địa thu chi hằng giờ
vôi long hồ rã tượng thờ
hao tâm lực gương mờ tương lai

những lo sinh tử miệt mài
nổi niềm phàm tục đêm dài thể nhân
tủy không óc rỗng ngu đàn
rình mò nhan diện số phần một lu

bói linh quẻ ứng tâm thù
kém tường đoán tướng phận mù tình chân
đường chia xa bước phân vân
về đâu ác quỷ thiên thần mặt ta

Tội Đồ

rón ta dẫu mụ khoen đời
sát nhân tự thuở sinh thời cu ru mang
mai kia một nợ, bàng hoàng
sống thêm chết đợi cuộc dàn thiên cơ

đời ta trở gió phát cờ
chân trĩ đáy đất đầu trơ chân trời
nhau còn tươi thịt, hiên dơi
đoạn con khúc mẹ bời bời giọng ru

tay không vòng giáp thân gà
cõi này gió võng mưa dù mộ ôi
kiếp nào thâm thấu khuya tôi
má nheo mặt lệ xẻ bời tượng khô

máu tươi thịt âm vấp vồ
manh nha tôi vẫn tội đồ sát nhân

Vào Lòng Đất

có không nhục thể linh hồn
dưới kia đất lạnh tiếp nguồn thịt xương
tay xuôi lòng đó bình thường
nhân sinh cõi trú đôi đường chia xa

có không danh lợi chánh tà
tiếng tai người giữ mảnh da kẻ thờ
đuổi thân phù phiếm tay chờ
tình kia ấm lạnh mấy bờ hồng hoang

có không son sắt đá vàng
bàn chân nghiệp chướng nẻo đàng thu sương
về đây nắm mộ hoang đường
nằm nghe hơi thở côn trùng phân thây

có không dương thế đêm ngày
yêu thương thù hận mỏng dày khen chê
dưới kia cõi trú lui về
sạch tay giữ áo lòng nghe nhẹ nhàng

có không âm phủ địa đàng
áo quang đình đóng những vàng canh trâu
xác thây qui khóc thần sầu

vào trong đất lạnh ngắt đầu phân thân

là xong, khép mắt dương trần
gỗ khô huyết ẩm nhẹ phần từ đây

Giả Dụ Cho Một Người

giả dụ tôi hình nhân canh ruộng lua
áo quần mang, mũ đội, đứng dang tay
chim chóc sợ tôi hay thằng người giả
làm bù nhìn tôi đâu có hay

giả dụ tôi tượng trưng bày triển lãm
để bị nhìn thay vì được hỏi han
người ca tụng tôi hay thiên tài nghệ thuật
làm vật giải buồn mang ý nghĩa đen

giả dụ tôi nộm nan phù thủy
nhận lãnh hùng thần từ miệng kia
thân chủ lạy tôi hay lời thấy cúng
làm cần câu cơm cho chúng nó

giả dụ tôi ngai thờ ngôi linh tượng
ý tưởng người hay tôi hiển linh
vôi vữa đắp tô thối vào ảo tưởng
làm thần linh cho thiên hạ kiêng

giả dụ tôi là anh chẳng hạn
thử sờ xem mặt mũi tay chân
có phải chúng ta là dụng cụ
sao nhìn nhau hay chỉ ngắm xem

Tinh Thể

quần quanh thảng tận năm cùng
hai vai cát bụi trùng trùng diệt sinh
về đâu quý dữ thần linh
nửa thân bay bổng nửa mình trì lồi

dấn thân lại muốn thu hồi
đã nghe cát lở sông bồi loanh quanh
lên cao nghĩ sẽ tan tành
xuống sâu không nở thối đành ở đây

vào ra mặt dạn mảy dầy
hồn nhanh mấy kiếp xác này đi lâu

ngắm ra thiên thắm địa cầu
phải sao sống vậy hơi đâu kiếp tìm

nợm tôi chúa kết giải phiền
sống ngu trăm tuổi thác thiên hời nào

Cuộc đuổi bắt

Tôi chóng mặt đi theo chiều tròn ốc
Va vào đầu dội lại số phận buồn
Tay thủ thế lăn từng vòng ảo tưởng
Mặt mày tôi lem luốc nỗi bi thương

Thử đứng lại nhưng dòng sông vẫn chảy
Tôi buông tôi: theo triều lũ xa bờ
Mặt xây xẩm tay ngoằn ngoèo mắt dầy
Đắm đá tôi và câu xé thơ

Tôi xa lạ như tháng ngày cuốn hút
Tách khỏi tôi vào đứng lại nhìn
Mặt vuông vức, tóc đen niêm cốt nhục
Đá vào tôi con vụn đảo điên

Tôi lấy trốn để thăng bằng lại
Nhưng quần quanh sợ ý vấp luôn luôn
Trò chơi cũ không gây thêm hào hứng
Tôi ngọt ngào như vết thương

Để kiếm sống kéo lê đời ảo thuật
Khán giả ngoài la ó xua tay
Tôi chợt lạ ngắm xem từng khuôn mặt
Chợt hiểu rồi tôi nhảy múa lăn quay

Tôi giải trí từng ấy năm cương lại
Đi vòng vòng theo lịch sử xem
Khi đã giáp mặt mình gương cũng vỡ
Tôi vô cùng như bóng đêm.

Gỗ Cửa Đồi

1.
khi chuỗi hạt đời lần đã giáp
ta bắt đầu sống lại cuộc ta chẳng
muốn giáp mặt thần linh
con người luôn sợ chết

chết là truyền sự sống
vào lòng hư vô
tôi sống đời tôi trong xác lạ
người gọi tôi mà tôi không tôi

2.

đó em thấy không đời người có hạn
trái đất ngày đêm xoay chuyển luôn tay
bình minh này sẽ hoàng hôn nọ
lạ gì anh em giữa vòng đực cái

tôi mượn xác thịt này
sống một đời lạ hoắc
như nhờ thân thể em
cho tình yêu bén rễ

đầu lưng lại mỗi người một hướng
cùng nhìn chi có thấy cùng đâu
nhận ánh mặt trời để được sáng
mượn em về để biết lưng tôi

ta nào thấy mặt ta
nếu không nhờ kẻ khác
em nào phải là em
nếu tôi không có mặt

khi giáp mặt mình nơi kẻ khác
muốn thu tay nắm đá đưa vô lương

3.

tôi trở về gõ cửa căn nhà
đã một thời khóa trái
trước mặt tôi cánh cửa hư vô
mở tung vòng ảo giác

vòng tay ôm thân mình không giáp
tôi cô đơn trong dáng thể con người

đạp cánh cửa đời tôi đến đó
tay bắt mặt mừng từng hình nhân
khi chợt nhận ra bàn tay trái
khi chợt nhận ra mình trong gương

4.

cánh cửa đời bật tung trí nhớ

hình nhân tôi giáp mặt lạnh lùng

Cúi Xuống

nhật thừa tiếng động con tiền
âm dương chén lật quẻ hiền thầy coi
nghĩ mình con một hiểm hoi
tuổi mang tên ngựa có mòi cong lưng

đứng đi hung hãn thú rừng
đêm thu bóng lạ hồn rung máu đào
đâm đâm cát bụi chiêm bao
mặt chai mài sạn lạ nào bóng đi

đã qua mấy chặng rầu rì
thân con ngực chứng không vì yên cương
tới lui dồn thế chân tường
thu tay trọn mắt mở đường tồn sinh

trầy da tróc vảy lạ hình
uốn cong ngựa mặt nổi mình một mai
tư phong thân ngựa mặt dài
bốn chân biểu diễn đặc tài cong lưng

Cuối Cuộc Kiếm Tìm

Tôi rảo bước trên sợi giây ngò vục
nhưng lạ thay vẫn giữ được thăng bằng
tôi giả lơ với tôi từng uẩn khúc
tra hỏi mình phải sống đây chăng

nó đã đến trú nơi tôi từng bữa
và tò mò lục lạo nổi ưu tư
tôi nhẩn túi có gì đâu đời sống
tóc đã thưa dần râu đã hư

tôi rờ khắp châu thân rồi tự hỏi
có tay chân mặt mũi cũng tình cờ
ở trong đó âm thầm vang tiếng gõ
và máu hồng chắc cũng hư vô

tôi tra gạn tôi như cuộc chiến
không lý do trên số phận con người
sống lẫn lút để thấy mình hiển hiện
mãi rồi quen nghĩ cũng vui

khi bắt gặp tôi thấy mình ủy mị
thân cong vòng uốn đầu hỏi băng quơ
gương trước mặt vô tình không tráng thủy
nên lập lòe tôi nổi hư vô

Ranh Giới

Vui riêng, cười lẻ, khóc thầm
đời sao sống vậy hỏi âm cõi nào
vô ra nhật bóng lao đao
co thân thủ thế trông vào những đâu

nhện buồn chi đỏ canh thâu
lưới chằng hồn dựng mắt sầu nhật thừa
tôi lui chân lạc tay thừa
mẹ cha cũng vậy nên chưa hiểu giùm

xuống lên trời tận đất cùng
anh em ngày một muôn trùng cách xa
máu hồng mạch sè lần qua
bàn chân via phố một ta kẻ chờ

dây dưa chấp nẻo ơ thờ
ngọn đèn chứng đám cũng mờ bóng quen
sông không tiếng động thân hèn
lại qua cũng vậy chi bằng thu thân

đi, về bóng lạ bàn chân
dòng sông nghiệp dĩ tiếp dần biển khơi
quanh co nghĩ rộng đất trời
cái tôi hiện hữu một thời vong nô

khép dần cánh cửa hư vô
thân chưa nhập thể cơ hồ cách xa

Gọi Tên

1.

mỗi khi đời đen tối
người gọi tên thánh thần
mỗi khi buồn thắm đến
tôi ngồi gọi tên tôi

tên tôi được truyền ra
tôi hoàn toàn lẫn trốn
nước lặng lẽ xa bờ
sóng sẽ hồi âm lại

nếu sông được đời kẻ khác
mới thấy mình vinh hiển
nếu đến được đỉnh núi kia
chúc thư không hề có

tôi ngồi đâu phải là cố định
tôi đứng đi có chắc di chuyển không
bởi dừng lại chỉ là giai đoạn
sống là đi không đến không lui
đời tôi đó ai có quyền giới hạn
mốc nào chia ranh giới nào phân

2.

đôi với xác thân này
tôi chỉ là chiếc bóng
đôi với cuộc đời này
tôi đâu chính danh tôi

từ chối lời mời trở về chánh đạo
bởi e có ngày giáp mặt thần linh
chưa gặp mặt tôi mong gì kẻ khác
chưa hết đời mình chi vội âu lo

ra khỏi ngôi nhà tôi còn quay lại
ra khỏi đời tôi tất phải ngậm ngùi

3.

biết sau gương soi có dày lớp thủy
biết cuộc đời này tốt xấu ai phân
tôi gọi tên tôi như dòng nước chảy
tôi gọi tên tôi như núi như non
tiếng gọi lan truyền như ác quỷ
tiếng gọi lan truyền như thần linh

bởi tôi là người luôn biến dạng
bởi tôi là người khác trong tôi
bởi sống là nhìn lưng kẻ khác
tôi nào thấy gáy tôi

sống nhân danh đời mình
ý phục tùng kẻ khác
tôi hiểu gì tôi hơn các anh
có khác chẳng biết mình cử động

gọi tên tôi như ẩn ngữ
gọi tên tôi như giáp mặt thánh thần

4.

tôi đã đập vỡ gương
ở lần soi thứ nhất
khi giáp mặt tôi rồi
mới thấy mình bản tiện

đừng hỏi tại sao làm vậy
bởi cuộc đời riêng tây
đừng dồn tôi về một xó
bởi sống là chung lưng

nếu đến được đấng kia chắc tôi sẽ trở lại
nếu ra khỏi nơi này chắc tôi sẽ quay lui

hiểu cho rằng đời là giai đoạn
hiểu cho rằng xác chỉ ngôi nhà
giai đoạn này với ngôi nhà đó
tôi nào muốn giữ luôn

tôi mang danh đời sống
truyền rao đến mọi người
một anh mù xem bói
tìm đồng tiền leng keng

5.

gọi tên tôi như niềm hãnh diện
gọi tên tôi như xưng danh
tiếng gọi lan truyền như ác quỷ
tiếng gọi lan truyền như thần linh

Tiếng Động

vĩa hè thê gạch bàn chân
cuộc tan tiếng động xuống thân nhọc rầu
buồn riêng phó lạ đi đâu
nửa đời cố xứ hồi lâu vọng về

máu hồng mấy sợi ủ ê
tâm vàng ánh điện hồn tê cõi nào
quê nhà nghiệp dĩ binh đao
ai ngờ trác tán kẻ nào đầu quân

xuống lên ý chí hao dần
tay không chút lực góp phần yên vui
đêm xa tiếng mẹ ngậm ngùi
ra vào cũng nhạt muốn lui về nằm

bóng đi lừng lững hằng năm
hồn không tiếng động hồi âm vì đời
sống vầy mắt lưới rã rời
tâm thân hậu chiến đứng ngồi không yên

súng còn tiếng vọng đêm đen
quê hương tuổi trẻ ngọn đèn nếp da
đến đây phố lạ không nhà
phòng thuê tay trán khói nhòa mặt khô

ngoài còn sắc động hư vô
mắt xa vuông cửa chiều thô kẻ chờ

Thuyết Giáo

1.

Trên mỗi tấm thân xem đã nặng
hai vai sầu đeo nhánh tử sinh
bởi có mặt anh tôi hiện diện
nhưng mỗi chúng ta là cõi riêng

sống không là cõi phúc
chết đâu nổi cực thân
đứng đi như trò bấm nút
không là nhau nhưng chấp nhận chung

cần có mặt nhau như tấm kiếng
sao hóa trang thêm những râu
khi mở mắt biết mình sẽ nhắm
tranh dành chi nổi thiệt hơn

2.

Đời chưa đủ giả dối

sao còn đeo mặt nạ chung thân
sống là thu vào trong chiếc vỏ
ta vẫy vùng cho nó lẩn

làm người không lựa chọn
diệt sinh đầu là chuyện tiên thiên
mỗi chúng ta còn đeo thêm chiếc bóng
dẫn co và lẩn quẩn trong chân

không là anh nếu tôi vắng mặt
sống là soi vào nhau
đừng sắp chúng ta thành công cụ
đã đành là động vật như ai

hãy cúi xuống gõ bốn chân như ngựa
hãy đứng lên từng bước như đười ươi
cử động đó đâu là ta có phải
bởi sống đời không luận suy

Tôi bắt tay anh chắc gì thân thiện
nhưng đâu thù nghịch nhau
sống là dửng dưng xoay hai mặt
sắp ngựa gì cũng chung

Đọc thêm:

Thành Tôn Thấp Tình Đi Thuyết Giáo

tại: <http://www.songvinh.com/luanhoan/tacpham/000hoikyroi.htm>

Thành Tôn

Nhà thơ. Tên thật **Lê Thành Tôn**, sinh ngày 09 tháng 9 năm 1943, tại Lộc Phước, Đại Lộc, Quảng Nam. Cựu sĩ quan Việt Nam Cộng Hòa, khóa 25 Bộ Binh Thủ Đức. Bị tập trung ‘cải tạo’ từ 1975-1982. Định cư tại California từ 15.01.1997.

Khởi viết trước 1975, thơ đăng trên các tạp chí: Thời Nay, Phổ Thông, Văn, Văn Học, Giữ Thơm Quê Mẹ, Bách Khoa, Vấn Đề.... Là người đại diện và phát hành sách của các nhà xuất bản: An Tiêm, Lá Bối... tại Đà Nẵng, Quảng Nam trước 1975. Tại hải ngoại có bài trên các tạp chí Văn, Văn Học, Hợp Lưu, và nhiều đặc san của Quảng Nam Đà Nẵng.

Tác phẩm đã xuất bản:

Tình Người Sông Thu (thơ, cùng Thái Tú Hạp, Hoàng Quy, phổ biến hạn chế), Thấp Tình (thơ, 1969, nxb Ngưỡng Cửa).

(trích Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng, 2006)

ghi chú: Lê Ngọc Thạch Bích

đánh máy xong ngày 05 tháng 5-2007

theo nguyên bản ấn hành lần thứ nhất 06-8-1969

